

V následujících dnech se cítil šťastný. Do štěstí se však přimísila i špetka strachu. Co když ten zátaras najde šerif. Co když jej uvidí soused a ohlásí to, co když to přátele nezastaví? Nikdo však nepřijel.

Jednou denně vždy jeden trámek odstranil, zábranu odsunul stranou a projel. Znovu se zastavil u zavřené dílny. Zajel také do vedlejšího města, našel opraváře, ale neobjednal ho. Nezavolal ani do telefonní společnosti. Při odstraňování a navracení policejních zábran měl pokaždé dobrý pocit. Jako by byl zámecký pán, který otvírá a zavírá bránu.

Ze svých výjezdů se vracel domů, jak nejrychleji mohl. Kate chtěla ke svému psacímu stolu, on si chtěl užívat život: jistotu, že Kate sedí nahoře a píše, radost, že Rita je s ním, důvěrnost života v domě. Protože se blížil Den díkůvzdání, vyprávěl Ritě o Otcích poutnicích

i o domorodých indiánech; představovali si, jak všichni slaví společně, poutníci, indiáni, Kate, Rita a on.

„Přijdou k nám? Ti otcové a indiáni?“

„Ne, Rito, ti jsou už dávno mrtví.“

„Ale já bych chtěla, aby někdo přišel!“

„Já taky.“ Kate stála ve dveřích. „Jsem skoro hotová.“

„S knihou?“

Přikývla. „S knihou. A až skončím, oslavíme to. A pozveme přátele. I mou agentku a lektorku. A taky sousedy.“

„Co to znamená – skoro hotová?“

„Dodělám to koncem týdne. Máš radost?“

Šel k ní a objal ji. „To víš, že mám radost. Je to fantastická kniha. Bude mít úžasné recenze, v knihkupectví Barnes & Noble jí budou celé stohy v oddělení bestsellerů a vznikne z ní vynikající film.“

Zvedla hlavu z jeho ramene a usmála se na něj. „Jsi můj poklad. Byl jsi tak trpělivý. Staral ses o mě, o Ritu, o dům a zahradu, den za dnem se to stále opakovalo, ale ty sis nestěžoval. Teď zase začneme žít, to ti slibuju.“

Hleděl oknem na zeleninovou zahrádku, na hranici dříví a kompost. Rybník byl podél břehu trochu zamrzlý, už brzy budou moct bruslit. Copak to není život? O čem to mluví?

„V pondělí pojedu do města, musím do internetové kavárny a taky si zatelefonovat. Neoslavíme Den díkůvzdání s přáteli?“

„S tak malým předstihem nemůžeme nikoho zvat. A co by si počala Rita mezi tolika dospělými?“

„Každého potěší, když bude moct Ritě předčítat nebo si s ní hrát. Ona je stejný poklad jako ty.“

Co to povídá? On že je stejný poklad jako jejich dcera?

„Můžu se zeptat Petra a Liz, zda by s sebou nevzali své synovce. Jejich rodiče je sice nejspíš budou chtít mít na Den díkůvzdání doma, ale za zeptání nic nedám. A moje lektorka má syna v Ritině věku.“

Už ji neposlouchal. Podvedla ho. Slibovala pozvat hosty až v zimě nebo zjara, a místo toho to chce udělat teď. Během několika měsíců by jí agentka předala cenu doma bez parády jen při sklence šampaňského. Takhle je čeká velký poprask kolem ceny jen s malým zpožděním. Může tomu nějak zabránit? Co by dělal až do konce zimy nebo do začátku jara? Dokázal by Kate přemluvit, aby s opravou čekali tak dlouho, a sám se spokojit s tím, že jí bude e-maily přivážet z internetové kavárny ve městě? Svěřila mu poštu, proč tedy ne e-maily? Možná začne sněžit a nepřestane, stejně jako v roce 1876, a oni budou celou zimu jen psát, číst, hrát, vařit, spát, aniž by se starali o svět tam venku.

„Jdu nahoru. My tři to oslavíme v neděli, ano?“

10

Měl by to vzdát? Kate však ještě nikdy nebyla tak klidná a nepsala tak snadno jako posledního půl roku. Zdejší život potřebovala. Taky Rita jej potřebuje. Nevystavil by svého andílka nebezpečí ruchu, zločinů a drog ve městě. Pokud se mu podaří, aby měla Kate ještě jedno dítě, nebo raději dvě, vyučoval by je doma. Vyučování jednoho dítěte mu připadalo

pedagogicky sporné, ale se dvěma nebo třemi by bylo všechno v pořádku. Možná by to šlo i s jedním. Neměla by Rita u něho rozhodně lepší výuku než v nějaké špatné škole?

V neděli Kate vstala časně a pozdě odpoledne práci dokončila. „Jsem hotová,“ volala, seběhla do přízemí, vzala za jednu ruku Ritu, za druhou jeho a roztančila se s nimi. Potom si vzala zástěru. „Uvaříme si něco? Co máme doma? Nač máte chuť?“

Kate a Rita se při vaření i při jídle neuvěřitelně rozdováděly a všemu se smály. Veselý smích brzy promění se v slzy – tak varovala jeho babička vnuky před slzami, když se příliš smáli, a tak chtěl stejně varovat Kate a Ritu. Pak si ale řekl, že by vypadal jako morous, a radši mlčel. Napadaly ho však čím dál chmurnější myšlenky. Rozvernost těch dvou ho zraňovala.

„Pohádku, pohádku,“ žadonila Rita po jídle. Kate ani on si během vaření nic nevymysleli, obvykle však stačilo, když jeden začal a druhý pokračoval a vzájemně se poslouchali. Dneska to ovšem tolik odbýval, až Kate i Ritě z toho příběhu zkazil radost. I když ho to mrzelo, náladu stejně nedokázal spravit. A Rita už stejně měla být v posteli.

„Já ji uložím,“ ozvala se Kate. Slyšel Ritin smích v koupelně a dovádění v posteli. Když se uklidnila, očekával, že ho zavolá pro pusinku na dobrou noc. Ale nezavolala.

„Okamžitě usnula,“ vysvětlila Kate, když k němu přisedla. O jeho rozladěnosti se slovem nezmínila. Byla stále ještě v povznesené náladě, zatímco jemu při pomyslení, že si vůbec nevšimla, jak se cítí on, bylo ještě hůř. Kate zářila jako už dlouho ne; tváře jí plály,

oči svítily. A jak byla sebejistá! Ona ví, jak je hezká, že je pro život na venkově až příliš hezká a že patří do New Yorku. Myslel na to a odvahou ho opouštěla.

„Zítro ráno po snídani jedu do města – mám něco obstarat?“

„To nejde. Domluvil jsem se s Jonathanem, že mu pomůžu spravit střechu stodoly, takže auto potřebuju. Říkala jsi přece, že budeš koncem týdne hotová, proto jsem počítal s tím, že můžeš zítra pohlídat Ritu.“

„Vždyť jsem říkala, že chci jet zítra do města.“

„A na tom, co chci já, nezáleží?“

„To jsem přece neřekla.“

„Ale vyznělo to tak.“

„To mě mrzí.“ Nechtěla se hádat, ale vyřešit problém. „Vysadím tě tedy cestou u Jonathana a pojedu dál do města.“

„A co Rita?“

„Tu vezmu s sebou.“

„Víš přece, že jízdu špatně snáší.“

„Tak ji vysadím s tebou; k Jonathanovi je to jen dvacet minut.“

„Dvacet minut v autě je pro Ritu příliš dlouhá doba.“

„Ritě bylo špatně dvakrát, to je všechno. V New Yorku jela bez problému taxíkem a pak taky autem, když jsme jeli z New Yorku sem. Že nemůže jezdit, je jen tvá utkvělá myšlenka. Pokusme se...“

„Ty chceš s Ritou experimentovat? Bude jí špatně, nebo nebude? Ne, Kate, s mou dcerou ti žádné experimenty nedovolím.“

„Tvá dcera, tvá dcera... Rita je má dcera jako tvá. Mluv o naší dceři nebo o Ritě, ale hlavně si nehraj na

starostlivého tatínka, který svou dceru musí chránit před zlou matkou.“

„Já si na nic nehraju. Ale o Ritu se starám víc než ty – to je všechno. Když říkám, že autem nepojede, tak nepojede.“

„Proč se ráno nezeptáme jí? Ona ví moc dobře, co chce.“

„Vždyť je to malé dítě, Kate. Co když jezdit chce, ale jízdu nesnáší?“

„Pak ji vezmu na ruku a odnesu domů.“

Jen zavrtěl hlavou. To, co řekla, bylo velice pošetilé a vyvolávalo to v něm pocit, že by měl Jonathanovi s tou opravou stodoly skutečně pomoci. Vstal. „Co je s tou půlkou lahve šampaňského v ledničce?“ Políbil ji na temeno hlavy, přinesl lahev, dvě sklenky a nalil. „Na tebe a na tvou knížku!“

Vynutila si na tváři úsměv, zvedla sklenku a napila se. „Ještě se na tu knížku podívám. Nečekej na mě.“

11

Nečekal a šel do postele bez ní. Neusnul však, dokud vedle něho neulehla. Byla tma, mlčel a pravidelně dýchal, a poté co ona chvíli ležela na zádech, jako by přemýšlela, zda ho má probudit a promluvit si s ním, se odvrátila na bok.

Když se časně ráno probudil, byla vedlejší postel prázdná. Slyšel Kate i Ritu v kuchyni, oblékl se a sešel dolů.

„Tati, já smím jet v autě!“

„Ne, Rito, bylo by ti špatně. S tím počkáme, až budeš větší a silnější.“

„Ale maminka říkala...“

„Maminka myslela později, ne dnes.“

„Neříkej mi, co si já myslím,“ ozvala se Kate, na níž bylo vidět, že se ovládá. Dlouho to však nevydržela a vykřikla: „Co to žvaníš za blbosti! Říkáš, že chceš Jonathanovi pomoci se stodolou, a proto tak dlouho vyspáváš? Bájíš, že chceš s Ritou v zimě lyžovat, ale jízdu autem pokládáš za nebezpečnou? Chceš ze mě udělat maminu u plotny, která čeká, až jí manžel milostivě půjčí auto? Teď zkrátka pojedeme buď ve třech a já tě vysadím u Jonathana, anebo s Ritou odjedeme samy.“

„Já že z tebe chci udělat maminu u plotny? Co jsem já, pokud nejsem ani tatík u plotny? Jen spisovatelský ztroskotanec? Kterého ty živiš? Který se smí starat o dceru, ale o ničem nesmí rozhodovat? Chůva a služka?“

Kate se už opět ovládala. Podívala se na něj se zvednutým obočím. „Víš sám, že jsem nic z toho neměla na mysli. Teď odjíždím – jedeš s námi?“

„Nepojedeš!“

Oblékla však sobě i Ritě bundu, obula se a zamířila ke dveřím. Když je k domovním dveřím nepustil, vzala Kate Ritu do náruče a šla přes verandu. Zaváhal, pak se za Kate rozběhl a pevně ji chytil. Jakmile se Rita dala do pláče, opět ji pustil. Šel však za ní, protože zamířila z verandy přes louku k autu.

„Prosím tě, nedělej to!“

Kate neodpověděla, usedla za volant, Ritu posadila vedle sebe na sedadlo spolujezdce, zabouchla dveře a nastartovala.

„Nenechávej ji vpředu!“ Chtěl otevřít dveře, ale Kate stiskla pojistku. Bouchl do dveří, chytil za kliku a chtěl auto zastavit. Jelo však dál. Běžel vedle, viděl, že Rita na předním sedadle klečí a s uplakanou tváří se na něj zděšeně dívá. „Bezpečnostní pás,“ vykřikl ještě, „zapni Ritě bezpečnostní pás!“ Kate však nereagovala, auto se rozjelo, a tak musel kliku pustit.

Rozběhl se za ním, ale nedohonil je. Kate nejela po šterkové cestě rychle, přesto mu ujížděla a na každém kousku cesty mezi dvěma zatáčkami se mu vzdalovala. Pak auto zmizelo a on slyšel jen jeho vzdalující se hukot.

Běžel dál. Musel za autem běžet, i když je nemohl dohonit. Musel běžet, aby mu zůstala žena, dcera i dosavadní život. Musel běžet, aby se nemusel vrátit do prázdného domu. Musel běžet, aby nezůstal stát.

Nakonec už nemohl. Předklonil se a dlaněmi se opřel o kolena. Když se částečně uklidnil a neposlouchal jen vlastní dech, zaslechl auto v dálce. Vzpřímil se, ale nic neviděl. Vzdálený hluk trval, zvolna slábl a on čekal, až zcela utichne. Místo toho uslyšel vzdálené třesknutí. Poté nastalo ticho.

Opět se rozběhl. Představoval si, jak auto narazilo na zábranu nebo do stromu, protože Kate ještě stačila strhnout volant, viděl Katinu a Ritinu zkrvavenou hlavu na roztrášeném čelním skle, viděl Kate, jak s Ritou v náruči klopýtá k silnici, auta, která lhostejně projíždějí kolem, slyšel Ritu křičet a Kate vzlykat. Anebo byly obě uvnitř a nemohly ven, zatímco mohl každou chvíli benzin vzplanout a auto explodovat. Běžel dál, třebaže ho nohy už nechtěly nést a bodalo ho v hrudi i v boku.

Pak to auto uviděl. Chválabohu nehořelo. Bylo prázdné, Kate ani Ritu nikde nezahlédl, u auta ani na silnici. Čekal, mával, ale nikdo mu nezastavil. Vrátil se k autu, viděl, že najelo na zábranu, která se zaklínila do nárazníku a spodní části vozu, a proto nemohlo jet dál. Dveře byly otevřené, takže si mohl sednout za volant. Čelní sklo se nerozbilo, ale zahlédl na něm krev. Nikoli před řidičem, ale před spolujezdcem.

Klíč byl dosud v zapalování, jakmile však s autem couvl, vlekl zaklíněnou zábranu s sebou. Přivázal ji tedy lanem ke stromu, pojížděl dozadu, dopředu, tam a sem a opět tam a sem. Připadalo mu to jako trest za zničení telefonního vedení, a když vůz zábrany konečně zbavil, byl naprosto vyčerpaný, stejně jako tenkrát. Naložil zábrany i trámky na vůz a zamířil k nemocnici. Ano, jeho paní a dceru před půlhodinou přivezli. Nechal si vysvětlit, kde je najde.

12

Chodby tu byly příjemnější, než jaké znal z německých nemocnic, široké, s koženými křesly a květinami. Z plakátu ve výtahu se dozvěděl, že se nemocnice opět stala nemocnicí roku, a to již počtvrté za sebou. Uvedli ho do čekárny a slíbili, že lékař hned přijde. Posadil se, ale vzápětí opět vstal, prohlížel si pestré snímky na zdech, na nichž ho deprimovaly trosky kambodžských a mexických chrámů, a opět si sedl. Po půlhodině se otevřely dveře a přivítal ho lékař. Byl mladý, energický a vlídný.

„Štěstí v neštěstí. Vaše paní držela pravou ruku před vaší dcerou,“ pravil a natáhl pravici, „a když do ní dcera vši silou narazila, zlámala si ji. Je to však hladká zlomenina a vaší dceři to možná zachránilo život. Paní má kromě toho tři zlomená žebra a poraněnou krční páteř. Ale to se spraví. Pár dní si ji tady necháme.“ Rozesmál se. „Je pocta mít tu nositelku Národní ceny za literaturu jako pacientku a velice mě těší, že jsem mohl být poslem dobrých zpráv. Okamžitě jsem ji poznal, ale skoro jsem si netroufal se jí na to zeptat – jenže ona ještě nic nevěděla, a tak ji to moc potěšilo.“

„Co je s mou dcerou?“

„Má ránu na čele, kterou jsme sešili, a odpočívá. V noci ji budeme sledovat, a pokud se nic nezmění, můžete si ji zítra vzít domů.“

Přikývl. „Můžu vidět ženu?“

„Dovedu vás k ní.“

Ležela na jednolůžkovém pokoji, krk a pravou paži v bílých obvazech. Lékař odešel.

Přitáhl si židli k posteli. „Srdečně blahopřeju k ceně.“

„Tys to věděl. Býval jsi skoro denně ve městě a četl jsi tam *New York Times*. Proč jsi mi nic neřekl? Protože ty nejsi úspěšný spisovatel, nesmím být ani já?“

„Ne, Kate, chtěl jsem jen udržet pohromadě náš zdejší svět. Já nežárlím. Tys napsala tolik bestsellerů...“

„Nemyslím si, že jsem lepší než ty. Zasloužíš si stejný úspěch a mně je líto, že svět není spravedlivý a stejný úspěch ti nedopřeje. Jenže já kvůli tomu nemůžu přestat psát. Já se nemůžu přikrčit.“

„Abys byla malá jako já?“ Potrásl hlavou. „Jen jsem nechtěl, aby opět nastal ten zmatek, rozhovory

a televizní pořady, recepce a co já vím. Aby to zase bylo jako dřív. Protože ten půlrok tady nám hodně prospěl.“

„Já to nevydržím, když ze mě zůstává jen stín, který ráno zmizí u psacího stolu, večer s tebou sedí u krbu a jednou týdně si zahraje na rodinu.“

„My nesedáme u krbu, ale hovoříme a nehrajeme si na rodinu, my přece jsme rodina.“

„Víš, co mám na mysli. To, čím jsem poslední půlrok pro tebe byla, by zastala každá žena, která se zabývá sama sebou, moc toho nenamluví a v noci se ráda přitulí. Nemůžu žít s mužem, který z čiré žárlivosti chce ode mě jen tohle. Nebo který má rád jen tohle.“

„Co to má znamenat?“

„Opustíme tě. My se odstěhujeme...“

„Vy? Ty a Rita? Rita, kterou jsem přebaloval a koupal, pro niž jsem vařil, kterou jsem učil číst a psát? O kterou jsem pečoval, když stonala? Žádný soudce ti ji nesvěří.“

„Po tvém dnešním útoku?“

„Mém útoku...“ Opět potřásl hlavou. „To nebyl žádný útok. Jen jsem se pokusil všechno vypnout a uzavřít, telefon, internet a taky silnici.“

„Byl to útok a ten řidič, který mě sem přivezl, to ohlásí šerifovi.“

Seděl na židli shrbený a se sklopenou hlavou. Nyní se vzpřímil. „Já jsem naše auto vyprostil, přijel jsem s ním sem a zábrana je pryč. Všechno, co šerif zjistí, je to, že jsi s naší dcerou jela bez dětské sedačky a bez bezpečnostního pásu.“ Pohlédl na svou ženu. „Žádný soudce ti Ritu nesvěří. Budeš muset zůstat u mě.“

Jaký pohled mu to vracela? Nenávistný? To nebylo

možné. Nechápvavý. Nebolela ji zlomená ruka ani zlomená žebra. Bolelo ji, že jí udělal čáru přes rozpočet. Nemohla pochopit, že ten účet nemůže uzavírat bez něho. Nastal čas, aby se to konečně naučila. Vstal. „Já tě miluju, Kate.“

Jakým právem na něj hleděla tak vyděšeně? Jakým právem mu řekla: „Ty ses zbláznil.“

13

Jel městem po hlavní ulici. Rád by ty zábrany a trámky nenápadně vrátil na místo, jenže bylo už po městské slavnosti a zábrany mezitím odklidili.

Ze supermarketu zavolal na telefonní společnost a ohlásil poškozené vedení. Slíbili, že tam hned odpoledne pošlou opraváře.

Doma chodil z místnosti do místnosti. V ložnici roztáhl záclony a otevřel okno, ustlal postele a složil noční košili i pyžamo. U Katiny pracovny se zastavil ve dveřích. Měla uklizeno. Na psacím stole zůstal jen počítač, tiskárna a kupa potištěných papírů; knihy a papíry, které se předtím válely na zemi, byly v policích. Vypadalo to, že nedokončila jen knihu, ale současně uzavřela také jeden úsek svého života, což nesl těžce. Ritin pokoj voněl po malém děvčátku; zavřel oči, větril a ucítil jejího medvěda, jehož nesměl prát, její šampon, její pot. V kuchyni sklidil nádobí a hrnce do myčky, ostatní věci nechal ležet: pulovr, jako by mohla Kate každou chvíli vejít a obléknout si jej, pastelky, jako by si měla Rita sednout ke stolu

a pokračovat v kreslení. Byla mu zima, a proto přepnul topení na vyšší stupeň.

Vyšel před dům. Žádný soudce mu Ritu nevezme. V nejhorším případě mu schopná advokátka vymůže bohaté výživné. Pak bude prostě žít sám s Ritou tady na horách a Rita bude vyrůstat bez matky vzdálené pět hodin jízdy autem. Chce Kate tu záležitost opravdu tak vyhrotit? Pak uvidí, co tím získá.

Hleděl k lesu, na louky s jabloněmi a šeříky, na rybník se smuteční vrbou. Žádné společné bruslení na zamrzlém rybníku? Žádné společné sáňkování na protějším svahu? I kdyby se Rita citově obešla bez matky a on bez Katiny finanční pomoci, nechtěl ztratit svět, o němž si v létě častokrát myslel, že mu vždy patřil a bude stále patřit.

Musí vymyslet plán, jak by ten život udržel pohromadě. Bylo by k smíchu, pokud by se svými dobrými kartami nevyhrál! Zítra přiveze Ritu. Za pár dní budou s Ritou před nemocnicí čekat na Kate. S květinami. A s cedulí „Vítáme tě doma“. Se svou láskou k ní.

Odešel k autu, složil zábrany i trámky a zanesl je na místo za kuchyní, kde řezali a štípali dříví do krbu. Pracoval až do setmění, z trámků a zábran vytahal hřebíky, vše rozřezal a rozštípal. Ve světle, které tam dopadalo z kuchyně, dřevo uklidil a smíchal je s polínky připravenými na zimu.

Část starých i nových polínek pak naložil do košíku a odnesl ke krbu. Zazvonil telefon; to volali z telefonní společnosti, že vedení již funguje. Zavolał tedy do nemocnice a dozvěděl se, že Kate i Rita už spí a že si nemusí dělat starosti.

Potom zatopil v krbu. Sedl si před něj a pozoroval,

jak polínka pohlcuje oheň, jak hoří, žhnou a rozpadají se. Na jedné modré štěpině zahlédl bílá písmena „TUPU“, což byla část nápisu „ZÁKAZ VSTUPU“. Oheň barvu rozpustil a smyl. Tak chtěl za pár týdnů sedět u krbu s Kate a Ritou. Kate by si na některé štěpině přečetla jednotlivá písmena a vzpomněla by si na dnešní den. Pochopila by, jak velice ji miluje, přisedla by k němu a přitulila se.